

vende 30 Mill. Kr. yderligere af Statskassen til at nedsætte Priserne paa Smør og Brød og overlade 50 Mill. Kr. til Kommunerne til at hjælpe vanskeligt stillede, saa opstaar akkurat det samme Problem som tidligere: Hvorledes skal de 50 Millioner anvendes? Dér vil det ærede Medlem binde Kommunerne til en bestemt Fremgangsmaade, medens Regeringen vil stille dem frit med Hensyn til Anvendelsen deraf ud fra den Opfattelse, som blandt andet mit Partis Ordfører, det ærede Medlem for Otterup-Kredsen (Kristiansen), klart har givet en Skildring af, at ogsaa under en endnu mere vidtgaaende Statsregulering af de almindelige Priser vil der stadig blive saa forskelligartede Forhold i Kommunerne, at der ogsaa da vil være Kommuner, som, hvis de kun faar Lov at gaa frem efter Lovforslagets § 1 b, vil komme til at anvende forholdsvis mindre Beløb og have Beløb til Raadighed, som de kunde faa Anvendelse for paa gunstig Maade, hvis der ogsaa var aabnet dem Adgang til at anvende dem efter § 1 a. Jeg skal eksempelvis blot nævne, at Mælkespørgsmaalet jo ligger saa forskelligt i de forskellige Kommuner her i Landet, at det er rimeligt overfor Spørgsmaalet om Forsyning med Mælk at stille Kommunerne frit, saaledes at de kan vælge, hvilken Vej de vil gaa: en almindelig Nedsættelse af Prisen for Mælk eller en Nedsættelse for enkelte Beboere. I det hele taget vil Kommunernes forskelligartede Konstruktion gøre det muligt for nogle Kommuner ved yderligere at uddele Rabatmærker til alle, ikke, som det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich) foreslog, indtil bestemte Indtægtsgrænser, i Virkeligheden at yde de vanskeligst stillede en Hjælp paa en saadan Maade, som de er bedst tjente med.

Det synes altsaa at være den gamle Uoverensstemmelse, som stadig er til Stede, men jeg vil gerne have den begrænset til det, som den faktisk drejer sig om. Den drejer sig ikke om Princippet Statsregulering-kommunale Foranstaltninger til Bedste for de vanskeligst stillede, men derimod om, hvor langt man skal gaa ned i Prisenedsættelse, og paa hvilken Maade Kommunerne bedst kan komme de vanskeligst stillede til Hjælp. Da det altsaa faktisk er et Hensigtsmæssighedsspørgsmaal, hvori der naturligvis ogsaa — lad os ikke skjule det — ligger forskelligartede Opfattelser af Princippet, som ligger til Grund for Uoverensstemmelserne med Hensyn til den Maade, hvorpaa Kommunerne bør hjælpe,

og da Uoverensstemmelserne er begrænsede hertil, skulde jeg tro, at det endelig maa lykkes os at komme til en fælles Opfattelse af, hvad der her er det rigtige.

Jeg skal ikke komme ind paa mange Enkeltheder af det, som i øvrigt er fremført i Diskussionen om Lovforslagets Bestemmelser, idet Forhandlingen indenfor Udvalget jo vil vise, om en fornyet Diskussion herom er nødvendig eller ikke. Hvis vi opnaar Enighed om Bestemmelserne, behøver vi jo ikke at forlænge den mundtlige Forhandling. Men jeg skal tillade mig at gøre nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af, hvad der i øvrigt er fremkommet.

Det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich) udtalte, at det for Øjeblikket var vanskeligt at skaffe Befolkningen Kartoffler til en rimelig Pris; der fandtes for lidt Kartoffler, og de, som solgtes, solgtes til høj Pris. Hvorvidt nu det ærede Medlem har Ret til at udtale dette, haaber jeg senere under disse Forhandlinger maaske at kunne udtale mig noget mere præcist om, men jeg har ikke det Indtryk, at det kan siges at være et almindeligt Forhold, det ærede Medlem her fremfører. Men naar det ærede Medlem dernæst — forudsat, at en saadan Tilstand findes nogle Steder — siger, at Fejlen ligger hos Ministeriet — det vil i dette Tilfælde sige hos Ministeriet og Lovgivningsmagten —, har det ærede Medlem ikke Ret. Det forrige Aars Kornlov har i sin § 5 fastsat, at Indenrigsministeren bemyndiges til at paalægge Købstadkommuner og Landkommuner, hvor der er Trang dertil, at opkøbe paa Lager eller i Kontrakt det fornødne, nærmere fastsatte Kvantum Kartoffler til Kommunens Indbygges Forbrug. Allerede den 8. August 1917 har derefter Indenrigsministeriet paalagt samtlige Bykommuner at skaffe sig et Kvantum Kartoffler, som er sat til 100 kg pr. Individ og i mindre Købstæder 110. Endvidere har man anmodet Amtmændene om at gøre Indstilling om, i hvilke Landkommuner der findes saadan bymæssig Bebyggelse, at særlige Foranstaltninger til Sikring af den nødvendige Mængde Kartoffler til Indbyggerne er nødvendige, og Amtmændene har derefter — efter Forhandling med Sogneraadene, antager jeg — opgivet, til hvilke Kommuner Paalæget skulde gives. Naar det ikke er indført i Loven, at Indenrigsministeren bemyndiges til at paalægge enhver Kommune at sikre sig Kartoffler, er Grunden den, at der efter Rigsdagens Opfattelse,